

K našim sedmdesátinám

Jaromír Nohavica

1. Až se nám poslední zub vykotlá,
nebudem nadávat z beznaděje,
přejdeme z tvrdých řízků na protlak,
a pak si řekneme:

R1: Ať už je, jak už je,
ať už je, jak už je,
hlavně, že je, je, je, je, je, je, je, je, je.

2. My dva, a důchodci, no to je fór,
já dočtu konečně Hemingwaye,
ty budeš pěstovat celer a pór,
tak to vím bezpečně.

R1:

3. K svátku mi upleteš svetr a šál,
já svetr umažu od oleje,
šťěstí, že zrovna tebe jsem si vzal,
to jiná, můj bože.

R1:

4. Až usnou doktoři, vběhnem na dvůr,
ty budeš za četníka, já za zloděje,
nalačno nejlepší je radepur
a analgetika.

R1:

5. Jó, až nám poslední vlas vypadne,
oba se změníme v čaroděje,
vykouzlíme si, co nás napadne,
a pak si povíme:

R2: Ať bylo, jak bylo,
ať bylo, jak bylo,
hlavně, že je, jó.

R1: